

Đức-Bà hiện ra tại Lourdes...

Trần-Thi-Phuc, Suzanne. Auteur du texte. Đúc-Bà hiên ra tai Lourdes.... 1927.

1/ Les contenus accessibles sur le site Gallica sont pour la plupart des reproductions numériques d'oeuvres tombées dans le domaine public provenant des collections de la BnF. Leur réutilisation s'inscrit dans le cadre de la loi n°78-753 du 17 juillet 1978 :

- La réutilisation non commerciale de ces contenus ou dans le cadre d'une publication académique ou scientifique est libre et gratuite dans le respect de la législation en vigueur et notamment du maintien de la mention de source des contenus telle que précisée ci-après : « Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France » ou « Source gallica.bnf.fr / BnF ».

- La réutilisation commerciale de ces contenus est payante et fait l'objet d'une licence. Est entendue par réutilisation commerciale la revente de contenus sous forme de produits élaborés ou de fourniture de service ou toute autre réutilisation des contenus générant directement des revenus : publication vendue (à l'exception des ouvrages académiques ou scientifiques), une exposition, une production audiovisuelle, un service ou un produit payant, un support à vocation promotionnelle etc.

[CLIQUER ICI POUR ACCÉDER AUX TARIFS ET À LA LICENCE](#)

2/ Les contenus de Gallica sont la propriété de la BnF au sens de l'article L.2112-1 du code général de la propriété des personnes publiques.

3/ Quelques contenus sont soumis à un régime de réutilisation particulier. Il s'agit :

- des reproductions de documents protégés par un droit d'auteur appartenant à un tiers. Ces documents ne peuvent être réutilisés, sauf dans le cadre de la copie privée, sans l'autorisation préalable du titulaire des droits.

- des reproductions de documents conservés dans les bibliothèques ou autres institutions partenaires. Ceux-ci sont signalés par la mention Source gallica.BnF.fr / Bibliothèque municipale de ... (ou autre partenaire). L'utilisateur est invité à s'informer auprès de ces bibliothèques de leurs conditions de réutilisation.

4/ Gallica constitue une base de données, dont la BnF est le producteur, protégée au sens des articles L341-1 et suivants du code de la propriété intellectuelle.

5/ Les présentes conditions d'utilisation des contenus de Gallica sont régies par la loi française. En cas de réutilisation prévue dans un autre pays, il appartient à chaque utilisateur de vérifier la conformité de son projet avec le droit de ce pays.

6/ L'utilisateur s'engage à respecter les présentes conditions d'utilisation ainsi que la législation en vigueur, notamment en matière de propriété intellectuelle. En cas de non respect de ces dispositions, il est notamment passible d'une amende prévue par la loi du 17 juillet 1978.

7/ Pour obtenir un document de Gallica en haute définition, contacter utilisation.commerciale@bnf.fr.

80

INDO-CHINOIS

538

toire du « BON THÉÂTRE » de Saigon
ng của Hội Hát : « ĐỨC-HOÀNG-HỘI »

9981
Mlle Suzanne Trần-thị-Phước.

ĐỨC-BÀ HIỆN RA

tại Lourdes.

DEPOT LEGAL
• INDOCHINE •

N° 745

TUỒNG CHIA RA LÀM BỐN LỚP.

Có nhiên Bài-Hát.

IMPRIMERIE de QUINHON

Quinhon (Annam)

1927

Những tuồng hát của ĐỨC-HOÀNG-HỘI

Tuồng đã xuất bản rồi :

Bà thánh Trinh-Đức (Jeanne d'Arc)	J. Duc dọn
Tiếng Chúa gọi Bà Trinh-Đức	J. Duc »
Chúa Hải-đồng gọi	J. Duc et D. V. S.
Chúa Hải-nhi ở thành Nazareth	J. Duc et D. V. S.
Một cha khác mẹ	P. Khia et D. V. S.
Thánh Gioan và Chúa Cứu-thế	S. Chánh et Truyền
Trước cửa Thiên đàng	J. Duc
Điền lính (<i>tuồng giễu</i>)	J. Duc
Công-tử bột đi cưới vợ (<i>tuồng giễu</i>)	J. Duc
Đi bắt ănt-cướp (<i>tuồng giễu</i>)	J. Duc
Ngai vàng	J. Duc
Tuồng Thương khó mới	J. Duc
Anh Tuấn	D. V. S.
Quả đào-tiên (<i>tuồng giễu</i>)	Đình-tiểu-thơ
Hoàn-kim-huyết	E. D. V. S.
Alleluia	H. Phan
Gương Trang-Tử (<i>hài kịch</i>)	Cúi-Hải

Nói lối (monologues)

Cà-lam	J. Duc
Một chuyện hăi-hùng	J. Duc
Hát nhứt hạng giỏi	J. Duc
Thím Từ-Dốt đi xe hoả	J. Duc
Chú Từ đi chơi xe-hơi	J. Duc

Tuồng sẽ xuất-bản :

Hiền-tạ (<i>hài kịch</i>)	J. Duc
Nghĩa đồng (<i>hài kịch</i>)	Lê-quan-Nhơn

Répertoire du « BON THÉÂTRE » de Saigon
Tuồng của Hội Hát : « ĐỨC-HOÀNG-HỘI »

Mlle Suzanne Trần-thị-Phước.

ĐỨC-BÀ HIỆN RA

tại Lourdes.

TUỒNG CHIA RA LÀM BỐN LỚP.

Có nhiều Bài-Hát.

80. Indo-Ch

538

IMPRIMERIE de QUINHON

Quinhon (Annam)

✻ 1927 ✻

REPORT OF THE COMMISSIONER OF THE GENERAL LAND OFFICE
FOR THE YEAR 1887

THE LAND OFFICE

LAND OFFICE

THE LAND OFFICE

THE LAND OFFICE

THE LAND OFFICE

THE LAND OFFICE

THE LAND OFFICE

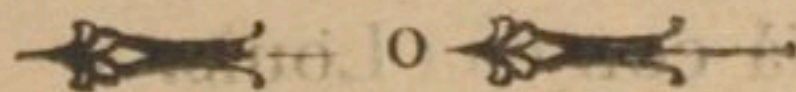
THE LAND OFFICE

Tiểu dân

Hội diễn tuồng « ĐỨC-HOÀNG-HỘI » đang lo dọn một cuốn tuồng nhắc tích Đức-Bà hiện ra cho trẻ Bernadette Soubirous tại thành Lourdes, ở bên nước Langsa.

Song nay in trước tuồng này, vẫn tất hơn, cho đồng-nhi nữ dùng mà diễn.

Tác-giả là Mademoiselle Suzanne Trần-thị-Phước xin trao lời dâng tuồng này cho Nhi-Nữ Nhà-trường Bà-phước Mỹ-tho dâng diễn mừng lễ bốn-mạng Cha-sở Bar.

VAI TƯỚNG.

———0———

- 1 — Đức Mẹ,
- 2 — Bernadette.
- 3 — François Soubirous, *cha của Bernadette*.
- 4 — Louise Casterot, *mẹ của Bernadette*.
- 5 — Marie Soubirous.
- 6 — Jeanne (lân cận)
- 7 — Marie Hello.
- 8 — Bà mẹ Nicolas.
- 9 — Bà Millet.
- 10 — Cô Antoinette Peyret.
- 11 — Bà dì của Bernadette.
- 12 — Ông cò Jacomet.
- 13 — Ông quan biện lý Estrade.
- 14 — Quan thầy thuốc.
- 15 — Hai tên lính.
- 16 — Cha-sở.
- 17 — Bồn-đạo (3, 4 người)
- 18 — Dân sự (4, 5 người)
- 19 — Louis có tật đui.
- 20 — Marie là con của Louis.
- 21 — Joseph là người bà con.

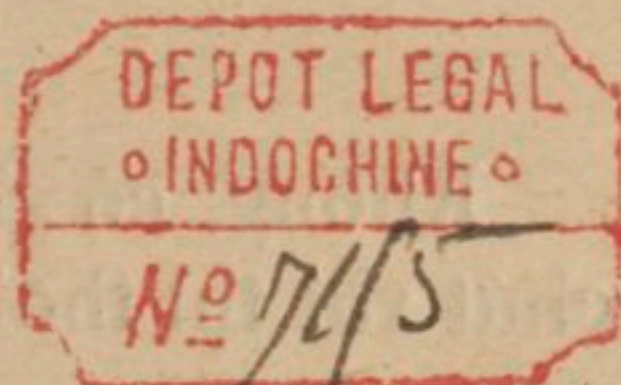
———0———

ĐỨC BÀ HIỆN RA

Lớp thứ nhứt.

— — — 0 — — —

HỒI THỨ NHỨT.

Bà Soubious — Bernadette — Marie và Jeanne.

— — — 0 — — —

BÀ SOUBIOUS.

(ra dọn dẹp đồ trong nhà một mình.)

Uả, củi cũng gần hết rồi, mà bánh cũng chẳng còn bao-nhiêu, không lẽ mà Chúa để chúng tôi phải đói khát, vì Người là cha hơn lành lo tư-trợ giúp-đỡ con cái mình cho có của ăn thường bữa.

Tội nghiệp Bernadette tôi, nó đau-ốm lắm mà cũng rần sức chịu trong những cơn túng-thiếu này. Đã vậy mà nó còn phải trở lại Bar-très cho dặng dọn mình rước lễ vỡ lòng. Con tôi không phải như mấy trẻ khác, nó không biết A, B, là gì, nó biết những sự mẫu-nhiệm trong đạo thì ít lắm, song nó lấy làm vui-mừng mà đọc kinh lần hạt cách sốt-sắng như thiên-thần. Tôi trông cậy Nữ-vương thiên-dàng sẽ nhậm-lời trẻ vô tội này và xuống mọi phước lành cho gia-đạo chúng tôi.

BERNADETTE. (*chạy ra cách măng-rô.*)

Chào mẹ, bữa nay sao coi bộ mẹ buồn dữ vậy ? Có chuyện chi đó sao ? Mẹ nói cho Bernadette đi, có lẽ mẹ sẽ hết buồn đa.

BÀ SOUBIROUS.

Không, có gì đâu con ! ối cái sự buồn đó chút rồi thì thôi, mà con đi đâu về đó ?

BERNADETTE.

Thưa mẹ, con đi với em Marie, qua nhà chị Jeanne Abadie, mà mẹ chỉ mắc sai chỉ đi lượm củi, (*day lại chỉ*) kia chỉ vô đó.

BÀ SOUBIROUS.

Marie nè, có chị Jeanne đi lượm củi đó, vậy con hãy đi theo chị quơ ít que củi về chụm, vì trong nhà hết củi rồi.

MARIE.

Dạ, để con đi.

BERNADETTE.

Thưa mẹ cho phép con đi theo dạng con cũng lượm thêm một mớ củi nữa, mẹ.

BÀ SOUBIROUS.

Không con, con ho, trời lạnh, con trúng nước ho thêm đa.

MARIE.

Mẹ ôi, xin mẹ đừng ngăn-trở, mẹ cho phép chỉ đi với con, chỉ quen ở ngoài đồng mà ; ở

tại Bartres chỉ cũng ở cả ngày trên núi mà chần chiên vậy.

JEANNE.

Thưa bà, bà cho nó đi với tôi, tôi sẽ coi chừng giùm cho, không để nó mắc sự gì hại đâu.

BÀ SOUBIROUS.

Thôi, Bernadette con muốn đi thì đi, mẹ cho phép, mà con phải lấy khăn choàn đầu cổ tử-tế, kéo gió lạnh, nghe con.

BERNADETTE.

Dạ thưa con vâng. (*chạy lấy khăn, bà mẹ lấy mà choàn trên đầu Bernadette.*)

BÀ SOUBIROUS.

Con phải lo giữ mình cho khéo nghe con, vì con hãy còn yếu lắm (*bà mẹ hôn con.*) Tôi nghiệp con tôi quá, phần nó thì yếu-đuối hơn hết mà nó có tánh biết nhịn-nhục chịu khó mà giúp-đỡ cha mẹ. Ngặt nó đòi thì phải cho nó đi. Xin Chúa và Đức Mẹ khẩn gìn-giữ con tôi cho khỏi những điều hiểm trở. (*bà mẹ vó*)

HỒI THỨ HAI.

Bernadette — Marie và Jeanne.

—o—

*Khi chúng nó đến bờ kinh Gave nghe hát
vần vắn. — Marie và Jeanne đã có ít que củi
trong bọc rồi và cứ lượm.*

MARIE (chỉ)

Kìa mấy người thợ đào đá trên núi về đó.

JEANNE (dòm)

Trong mấy người đi đó, tao thấy có chú
Louis Bouriette nữa.

MARIE.

Tội nghiệp chú đó, tôi tưởng không bao
lâu nữa chú không còn làm việc nặng, vì con
mắt chú càng ngày càng mờ mịt.

JEANNE.

Là mười một giờ rồi, gần Nhứt-một
trưa mà ta lượm chưa được bao nhiêu củi,
đủ đâu mà nấu cơm. Chớ phải dè vậy đi kiếm
chỗ khác còn khá hơn.

MARIE.

Chớ chi chị Bernadette tôi, chỉ giúp chúng
ta được thì còn khá ! Tôi chắc chỉ không một
được chút củi nào hết.

JEANNE.

Coi bộ nó không khó, nó có đau không ?

MARIE.

Chỉ hay mệt lắm. Đó cũng là tại hồi trước chỉ ở Bartres chán chiến ngoài đồng trống khi gió thông thả, nên bây giờ chỉ về Lourdes đây ở trong nhà, nó tồi túng ra hình như ngột vậy. Phần nhà cửa chúng tôi chật hẹp ở gần chơn núi, nên nóng nẩy. Bữa nay trời tốt có mặt trời ấm nên chỉ muốn đi theo mình chơi ; mà chị coi chỉ kia, còn lại đợi ở sau xa lắc he.

JEANNE.

Thôi ta hãy ngồi xuống đây nghỉ chơn mà đợi nó đi một lượt cho vui. (*kể Bernadette tới*)

MARIE (*hỏi*)

Sao chị Bernadette ?

BERNADETTE.

Mệt quá.... theo không kịp.... mắc siêng nên đuối.

JEANNE.

Bernadette ngồi trên gốc cây này mà nghỉ cho khỏe, (*Bernadette ngồi xuống*) sao, mày có lượm gì chưa ?

BERNADETTE (*chỉ bọc nó*)

Được chút đỉnh mà thôi, chị với con Marie đi trước lượm hết, tôi ở sau còn gì đâu nữa mà lượm.

MARIE.

Vậy thì chị đi trước đi. Nói thiệt mà nghe chỉ không lượm được ngoe nào, là tại lòng trí chỉ mắc mơ tưởng đâu ở trên trời, nên mắt chỉ có ngó chi dưới đất mà hòng lượm củi. Chị Bernadette ôi ! chị đừng quên nghe, mình phải kiếm cho có củi mà nấu cơm. Cha mẹ ta ở nhà đợi, không củi thì phải nhịn đói a.

BERNADETTE.

Phải đa ; thôi ta hãy đi kiếm củi cho mau.
(*đang dậm hết*)

JEANNE.

Kìa, bên |mé kinh bên kia, tôi thấy có nhiều nhánh củi khô lớn lắm. Ta chịu khó lội ngang qua đó một chút mà lượm thiếu gì củi.

MARIE.

Phải đa ; ta hãy đi cho mau. Lột guốc ra nghe chị Jeanne. (*Jeanne và Marie lột guốc*)

BERNADETTE.

Tôi làm sao bây giờ ?

MARIE. (*đứng dưới kính*)

Cha, nước lạnh quá ! nước này là nước tuyết tan ra mà.

JEANNE.

Hề gì ! qua kính có một chút xiu. (*cả hai qua hết*)

BERNADETTE.

Nè chị Jeanne, chị biết rõ mẹ tôi cần dặn tôi hết sức đừng có dầm nước mà đau.

MARIE.

Đi đại mà chị, đừng lượm củi cho nhiều chớ.

BERNADETTE.

Có hai ba viên đá lớn ở bên đó, thả qua dùm cho tôi chút, đừng tôi bước ở trên đá đó khỏi ướt chơn.

MARIE.

Ồi ! chị rộn quá đi, lội qua đi mà. Vậy chớ ta đây làm sao ! Ai mà đi bắt cầu cho chị bây giờ sao ? Ngày giờ đâu. Trưa rồi. Chị cỗi vó mà lội như ta đây.

JEANNE.

Thôi mình đi nà. Để Bernadette ở đó, làm sao thì làm. Mình lo đi lượm cho mau.

(*Cả hai vừa bước ra ; kể rung chuông Nhứt-một.*)

MARIE.

Là trưa rồi đã ! nín nghe chút, tôi nghe in
là tiếng chuông nhà thờ đồ he.

BERNADETTE. (*lóng tai nghe*)

À phải đã ! Đó là chuông Nhứt-một, giờ này
mỗi nhà thờ đều đồ chuông hết thấy, và các
người bôn đạo nhắc lòng mình lên mà Kính
mừng Đức Mẹ. Thôi ta hãy đọc kinh Nhứt-một
chung với nhau. (*cả ba quì gối xuống và hát,
đoạn đứng dậy*)

JEANNE.

Bây giờ phải đi mau nghe. Thôi Bernadette
ở lại mà lượm mấy ngoe củi đó.

BERNADETTE.

Để tôi cỡi vớ dặng tôi đi theo với chó.

MARIE.

Không, không cần, chúng tôi đi mau lắm.
(*cút mất*)

— — — 0 — — —

HỒI THỨ BA.

Bernadette — Đức Bà.

—o—

BERNADETTE. (*một mình*)

Làm sao bây giờ ?... Không lẽ để cho em
tôi làm việc một mình !... Kia nó đi xa với chị
Jeanne Abie rồi... Chúa ôi !

(*Ngồi xuống sấm sửa lột vớ. Một luồng gió
thổi mạnh. Bernadette giựt mình ngược đầu lên.*)
Lạ kia, gió đâu khi không mà thổi dữ vậy ?...
Ủa sao hết rồi !... Lá cây không còn rung
rinh nữa !... Cái gì lạ vậy ?... Tôi in trí hay sao
đó chẳng. (*sấm sửa lột vớ, gió thổi nữa.*) Gió
nữa đó, lạ thật mà ! Trời muốn đông tố sao
kia ?.... (*Ngó phía bông đá.*) Ủa coi cây kia,
sao khi không mà rung có một mình vậy ?...
(*Trong bông có yểng sáng*) Ý Chúa ôi ! (*Đức
Bà hiện ra*) Chúa ôi ! Chúa ôi ! Cái gì vậy ?...
sao vậy ?... (*Giụi con mắt*) Tôi sợ quá !

Đức Bà mỉm cười. Bernadette quì xuống chấp
tay ngó sững một hồi không cựa quậy, rồi rút
chuỗi lần ra. Đức Bà mỉm cười và gặt dần, hai tay
nắm chuỗi lần đeo theo hông, Bernadette đưa tay
ra làm dấu, thành Già hai lần mà không dặng, Đức
Bà làm dấu rồi thì Bernadette mới làm theo dặng,
Nhơn danh Cha, v. v. Đọc tiếp theo nhỏ nhỏ.

Đức Bà lần hột một lượt với Bernadette, song không đọc chi hết. Tới kinh Sáng danh thì Đức Bà đọc nhỏ nhỏ với Bernadette. Rồi cả nai làm dầu thành Già một lượt. Đức Bà mỉm cười, chào, rồi biến đi mất.

BERNADETTE. (ngó lên)

Mẹ đi sao ? (Rờ trán ngó hang đá và trên trời.) Có lẽ nào Đức Bà hiện ra cùng tôi ? Tôi mơ tưởng sao chớ !

(Tay cầm guốc và vớ lội ngang qua kinh, lội gần bông đá mà nhìn và rờ, không còn gì hết.)

Đức Mẹ biến đi rồi !...

(Nghe Jeanne và Marie ở xa trở về, và đi và hát.)

—O—

HỒI THỨ BỐN.

Bernadette — Jeanne — Marie.

—O—

MARIE.

Đó ! Vậy mà chị nói chị đi lượm củi với chúng tôi, cái gì đâu ? Hồi nãy tụi tôi ngó lại thấy chị quì gối dưới đất, ngược mặt lên trời ? Nếu chị muốn đọc kinh, thì chị ở nhà mà đọc thì hay hơn.

BERNADETTE.

Vậy em không thấy gì sao ?

MARIE.

Thấy gì đâu ?

JEANNE.

Chớ mầy có thấy cái gì hay sao ?

BERNADETTE. (*lưỡng lự*)

Nếu hai chị em không có thấy gì thì thôi,
tôi không cần gì nói nữa.

MARIE.

Chị khéo thì thôi ! giấu giếm chị em tôi làm
gì ? Chị có thấy gì nói nghe thử.

JEANNE.

Coi bộ sao hình thù mầy đổi vậy kia ? Mắt
mầy trở ra sáng sủa lạ lùng. Hay đến cái gì
cho mầy, nói mau nghe thử.

BERNADETTE.

Không, tốt lành biết là bao nhiêu ?

JEANNE, MARIE.

Cái gì tốt lành ?

BERNNADETTE.

Một Bà mặc áo trắng.

MARIE.

Ở đâu ?

BERNADETTE.

Đó, trong bông đá (*Marie và Jeanne ngó
lấy làm lạ.*)

MARIE.

Chị nói chơi hay là chị điên cuồng gì sao chớ. Bà gì ở đâu mà leo lên đó, ở trời mà xuống sao ?

BERNADETTE.

Biết chừng đâu.

JEANNE.

Chắc mấy cảm tụi tao đại đột lắm, nên mới gạt cách ấy.

BERNADETTE.

Tôi thấy Bà ấy chán chường cũng như tôi thấy chị đây. Bà ấy mặc áo dài trắng, trắng như bông lang, bông huệ. Lưng nịt dây xanh như da trời.

JEANNE.

Bà ấy lịch sự không ?

BERNADETTE.

Xem gương mặt Bà xinh tốt như hoa nở, không ai so sánh được.

MARIE.

Bà ấy có nói chuyện với chị không ?

BERNADETTE.

Không, Bà chồm chồm cười với chị cách dụi dàng thiết yếu lắm, làm cho chị mầng quên thở.

JEANNE.

Bà ấy đi rồi sao ?

BERNADETTE.

Bà biến đi mất, như vô trong bông đá vậy.

MARIE.

Tôi nghe nói sao nó phát sợ..... Có khi sự này sẽ làm hại cho ta, không nên đi ra đây nữa.

BERNADETTE.

Có lẽ nào một Bà hiền lành như vậy mà làm hại ta cho đành ! Chớ chi tôi thấy mặt Bà được một lần nữa.

MARIE.

Bây giờ chị tính ở đây nữa mà đợi Bà ấy sao ? Thôi, chị ôm bó củi đó mà trở về với ta.

BERNADETTE. (*thở ra*)

Ừ (*Lượm nhánh cây khô*), Lượm đùm tôi chút.

MARIE.

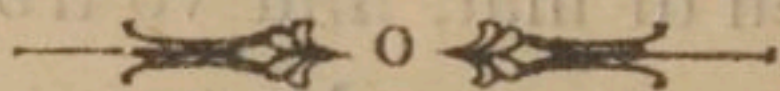
Hai tay mắc hết dây, tay đau nữa mà lượm đùm cho chị ! Thôi, chị Jeanne mình đi. (*Marie và Jeanne xách giỏ đi ngang qua kinh.*) Cha lạnh quá !

BERNADETTE.

Sao hồi này tôi lội qua thì nước lại hầm hầm ?

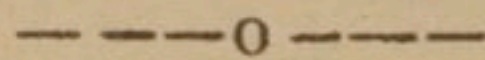
JEANNE.

Nói chơi sao chứ, con này bữa nay điên
sao mà.

HỒI THỨ NĂM

Vai trước, thêm François Soubirous!

FRANÇOIS (*bên tay mặt vợ.*)

Mấy đứa nhỏ làm gì đây ?

MARIE.

Thưa cha, chúng con đi lượm củi.

FRANÇOIS.

Mười hai giờ trưa rồi mà còn ở đây ! Nếu
mẹ bay đờn bay đem củi về đặng nấu cơm thì
là còn gì ? Đi về, mau.

JEANNE.

Thưa cha, đó là tại chị Bernadette đa ! Chỉ
nói chỉ thấy một Bà nào hiện ra với chị, ở
trong bông đá kia.

BERNADETTE. (*đi qua kinh*)

FRANÇOIS.

Bernadette, con điên khùng mà nói gì vậy,
chắc con bị cảm, nóng lạnh mà nói sảng sốt.

đa (*nắm tay nghe mạch*) sao vậy kia mạch chạy như thường ! Trong mình con có sao không con ?

BERNADETTE. (*hắn hỏi*)

Con thưa thật với cha, con có thấy một Bà hiện ra, quả thật như vậy.

FRANÇOIS.

Thôi con đừng nói xàm hoai. Mấy đứa kia cũng vậy, đừng đồn hoảng ra thiên hạ nghe. Bernadette, tao cấm mày không được đi ra đây nữa, nghe không ?

BERNADETTE. (*ngó bông đá hình như tiếc.*)

Dạ !

FRANÇOIS.

Thôi, đi về nhà. (*kéo ra đi hết.*)

— Hát. —

— — — — — 0 — — — — —

HỒI THỨ SÁU.

Bà Soubirous, Bernadette, Jeanne và Marie.

— — — — — 0 — — — — —

BERNADETTE.

Lạy mẹ, xin mẹ để cho con trở lại bông đá.... Con tưởng trong trí Bà kêu con.

BÀ SOUBIROUS.

Không con, mẹ không cho con nói đi nói lại về chuyện đó nữa, mẹ không muốn cho con trở lại tại bọng Massabielle. Có khi là ma quỷ mặc lấy hình sáng láng mà hiện ra cho con đó đã.

BERNADETTE.

Không có lẽ đâu mẹ, Bà tốt lành lắm xem như người bối trời mà xuống. (*Jeanne và Marie vô*)

JEANNE.

Chào bà Xubiru, tôi đến đây mà xin bà cho phép tôi lên bọng đá với Bernadette, đừng coi có Bà hiện ra nữa chẳng.

BÀ SOUBIROUS.

Tao không cho phép nó đi, nè Jeanne, tao sợ lắm hoặc có sự gì rủi ro hiểm nghèo chẳng.

MARIE.

Thưa mẹ không sao đâu, không có cái gì rủi ro đâu, có bề nào thì hai chị em con sẽ bình vực chỉ mà.

BÀ SOUBIROUS.

Cái sự giả trá nó thấy đó, đã làm cho nó bối rối và đau đớn đó thấy không ?

BERNADETTE.

Thưa mẹ, con quyết với mẹ, lần này chắc con sẽ mạnh thật, con không đau nữa đâu.

BÀ SOUBIROUS.

Con nói như vậy hả, nhưng mà nếu con thấy sự gì nữa, ắt con càng bối rối hơn. Ma quỷ là loài xảo quyết lắm, sợ nó làm vòng mà gạt găm chúng con.

JEANNE.

Dầu làm sao mặc lòng, chúng tôi sẽ đem theo một ve nước thánh nhỏ nhỏ, nếu Bà có hiện ra, thì Bernadette sẽ rảy nước thánh làm dấu thánh Giá và chúng tôi sẽ nói rằng « Nếu Bà bối ma quỷ mà đến thì hãy đi cho rảnh ! » Đó chúng tôi sẽ làm vậy có sao mà sợ.

BÀ SOUBIROUS.

Không biết sao bay sòng sòng quyết một đòi đi, thôi đi đi, mà phải đi mau về cho kịp đọc kinh chiều đa. Bernadette, con hãy lấy cái khăn choàng đầu nghe con.

BERNADETTE.

Dạ, thưa mẹ chúng con ra đi (đi ra cả ba)

BÀ SOUBIROUS. (một mình.)

Không biết có chuyện chi hiểm nghèo cho chúng nó chẳng, cho nó đi mà trong lòng bắt

ái ngại hoài. Không biết tại sao mà nó đòi đi lên bông mãi vậy, có giống gì trên bông làm cho nó mê mang mà nó sòng sòng quyết một đòi đi với nhau cho được, thôi phủ dung cho Chúa để chúng nó về tới đây coi thì sự ra thế nào.

— — — o — — —

HỒI THỨ BẢY.

Đức Mẹ, — Bernadette — Jeanne — Marie
Soubirous — Marie Hello.

— — — o — — —

BERNADETTE. (*quì gối xuống*)

Bà hiện ra đó ! Bà hiện ra đó !

MARIE HELLO, (*đưa bình nước thánh cho Bernadette.*)

Mau mau rảy nước thánh đi.

BERNADETTE. (*rảy nước thánh và nói rằng :*)

Nếu Bà bởi linh Chúa mà đến, thì hãy đến gần chúng tôi ; bằng như.... *Bernadette* ngừng lại và trở mặt bên các bạn hữu mà nói : Bà không có giận mà lại vui mặt gác đầu mình cười với chúng tôi hết thảy. (*Hết thấy quì gối xuống và Bernadette vô quì sùng trí.*)

MARIE HELLO. (*run sợ*)

Ôi ! hoặc là Bernadette chết chẳng, để tôi đi kêu người ta cứu. (*rán đi, nghe tiếng hát.*)

HỒI THỨ TÁM

Bernadette — Mẹ Nicolau — con gái Nicolau
— Marie Hello — bà Soubiraous.

MẸ NICOLAU.

Chúa ôi ! nó tốt lành là dường nào ?

CON GÁI BÀ NICOLAU.

Nó không thấy chúng tôi, hả mẹ, không
nghe chúng tôi nói nữa ! người ta nói nó chết
đã.

MẸ NICOLAU.

Thôi ta hãy thử đem nó về coi (*kéo Bernadette*) Bernadette, phải trở về con, mẹ con
đợi con kia. (*Bernadette không nhúc nhích
chút nào*) lạ kia, sao nó cứng khur đây.

MARIE HELLO.

Thiệt chắc nó chết.... Đây người ta nói
chúng tôi làm có đả.

MARIE SOUBIROUS.

Chị Bernadette ôi ! ẹm xin chị ngó đây, và
trả lời cho chúng tôi chút.

(*Lần lần Bernadette ngó xuống bỏ xui tay xuống
và nó bạn hữu cách buồn bực. Mẹ chạy tới giận
dữ và cầm cái cây trong tay hỏi.*)

BÀ SOUBIROUS.

Làm sao hử, Bernadette, con muốn cho cả xứ đều nhạo cười cha mẹ hay sao?... Phải thôi đa, bỏ đi mấy chuyện của Bà tốt làm con thấy đó nghe không. (*Bà mẹ muốn đánh Bernadette.*)

MẸ NICOLAU.

Làm gì vậy bà Xubiru ? Nó làm gì mà bà đánh khảo nó như vậy ? Đó là một thiên thần đa bà. Khi nãy Bà hiện ra thì sắc diện nó đổi ra tốt lành xinh đẹp đều đó in trong trí tôi không khi nào tôi quên được.

MARIE HELLO.

Hồi Bà hiện ra đó mặt mày nó sáng láng tốt lành cũng như thiên thần ở trước mặt Chúa vậy.

BÀ SOUBIROUS.

Đều này chúng tôi không biết hư thật thế nào mà dám cả quyết được, e sau ra đều giả trá không lành. Bây giờ con phải đi về cho mau mẹ cấm ngặt từ rày sắp tới không cho phép con lên bông nữa đa. (*Mẹ con dắc nhau vô.*)

SẬP MÀN

Lớp thứ Hai.

HỒI THỨ NHẤT.

Bernadette, — Bà Soubirous — Bà Millet
và cô Peyret.

BERNADETTE.

Lạy mẹ, trong lòng con như thể có sức gì thúc giục con phải đến bọng đá, mà con chống cự lại không được. Xin mẹ vui lòng cho con trở lại đó nữa.

BÀ SOUBIROUS.

Ôi khốn cực là chừng nào, con không thấy sao, cha và mẹ phải chịu đau đớn vì tại có con. Người ta nhạo cười cha mẹ, họ nói con điên cuồng. Có nhiều người nói cha mẹ bày chuyện mà kiếm tiền bạc và ngăm đe đem ta ra toà xử nữa. Vậy mà con còn đòi trở lại bọng Massabielle nữa sao, mẹ cấm ngặt con đi đó đi kia. (*Bà Millet và cô Antoinette Peyret bước vào.*)

BÀ MILLET.

Chào bà Xubiru. Coi bộ bà cũng còn giận Bernadette hả. Có cái gì đó nữa sao ?

BÀ SOUBIROUS.

Bà coi đây, có lẽ nào mà tôi chịu được, người ta đồn thổi mà xỉ mạ vợ chồng tôi, mà nó cũng cứ đòi đi lên bông đá hoài.

BÀ MILLET.

Nè bà, họ nói gì để họ nói cho đến đi, bà ngăn trở nó chi, để nó làm theo ơn Chúa soi sáng nó. Chớ mình ăn ở vậy có xứng đáng con nhà có đạo đâu.

CÔ PEYRET.

Chúng tôi đến đây quyết lòng xin bà cho Bernadette đi với chúng tôi lên bông đá.

BÀ SOUBIROUS.

Mà hai chị em cũng còn muốn làm cho con tôi bị nhạo báng nữa sao ?

CÔ PEYRET.

Không sao đâu bà, có ai nói gì để tôi chịu cho, bà cho nó đi với chị em tôi.

BÀ SOUBIROUS.

Ôi tôi rối trí lắm, không biết làm gì nữa. Nhưng vậy xin hai chị em đừng gạt tôi. Tôi gởi gắm con tôi đi với chị đa, chị em cũng

thấy rõ tôi buồn rầu là chừng nào, chị em làm ơn coi chừng giùm nó. (*kêu*) Bernadette ôi ! mẹ không cầm con lại đặng nữa, con hãy đi đi, có khi là tiếng Chúa kêu con đó hay sao.

BERNADETTE.

Dạ, con hết lòng cảm ơn mẹ (*cả ba ra đi.*)

BÀ SOUBIROUS.

Lạy Chúa, nếu đều này bởi Chúa mà ra, thì xin Chúa hãy gìn giữ con tôi hầu cho nó đặng làm theo ý Chúa cho trọn.

— — — O — — —

HỒI THỨ HAI.

Đức Bà — Bernadette — bà Millet, và cô Peyret.

— — — O — — —

Bernadette tới trước một mình quì gối lần hạt trước cửa bông. Hai bà tới sau thắp đèn sáp và quì hai bên. Một chặp Đức Bà hiện ra.

BERNADETTE.

Bà hiện ra đó, Bà kia kia, Bà biểu tôi lại cho gần. (*Đức Bà mỉm cười rồi gie mình ra ngoài bông.*)

BÀ MILLET.

Em hỏi Bà có đẹp lòng cho hai ta đứng đây chẳng, bằng không thì chúng ta lui ra xa.

BERNADETTE (*ngó lên bông đá, bộ như hỏi, rồi nói lại rằng :*)

Hai người ở đó không hề gì.

Cô PEYRET (*đưa tờ giấy và cây viết cho Bernadette.*)

Bà khiến em lại gần, thì lại mà hỏi vậy chớ Bà là ai ? Đến đây làm chi ? Xin bà biên các chuyện ước ao trên tấm giấy này, chúng ta sẽ hết lòng làm theo ý Người. (*Bernadette bước gần bông đá, 2 người ấy chỗi dậy bước theo, trinh nữ lấy tay khoát biểu dừng bước, trinh nữ lấy giấy mực đưa ra.*)

BERNADETTE.

Thưa Bà, như Bà muốn nói sự gì cùng tôi, xin Bà hãy viết trên giấy này và biên tên Bà cho tôi biết.

ĐỨC MẸ (*mỉn cười.*)

Chuyện Bà muốn nói cùng con chẳng cần phải viết. Bà muốn cho con tới đây hằng bữa 15 ngày.

BERNADETTE.

Lạy Bà, tôi xin vâng.

ĐỨC MẸ.

Bà hứa chắc sẽ cho con đăng hương muôn phước, chẳng phải đời này song là đời sau.
(*Bernadette lui lại chỗ cũ và nói mấy lời Bà nói đó.*)

BÀ MILLET. (*hỏi*)

Khi này chúng tôi muốn theo em vô bộng sao em làm dấu biểu lui lại vậy.

BERNADETTE.

Cho đăng vâng lời Bà, vì Bà làm dấu biểu em vô một mình.

BÀ MILLET.

Em hỏi Bà, vậy chớ trong 15 ngày đó, Bà có bằng lòng cho chúng ta đến đây với em chẳng?
(*Bernadette hỏi đoạn trả lời.*)

ĐỨC MẸ.

Chẳng những là chúng nó đăng phép trở lại, mà Bà cũng muốn cho nhơn dân thiên hạ đến chốn này nữa.

BERNADETTE.

Bà trả lời rằng : các người được đến ở lại đây. Bà ngó chị Antonia Père và mỉm cười.

(*Bernadette lấy chuỗi lần hạt, một hai khi nin lại cho đăng nghe Đức Mẹ nói. — Mấy bà con cũng*

đọc kinh. — Đang lúc đó nghe tiếng đờn hát Ave Maria xa xa. Khi Đức Mẹ biến đi; Bernadette chỗi dậy.)

CÔ PEYRET.

Bà vui lòng nói chuyện với em như vậy, sao em không hỏi Bà tên gì ?

BERNADETTE.

Có, tôi đã hỏi rồi.

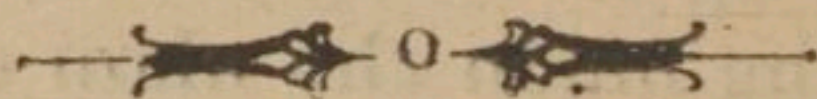
CÔ PEYRET.

Vậy Bà là ai ?

BERNADETTE.

Tôi không biết, Bà mỉm cười và cúi đầu xuống mà không trả lời gì hết.

HẠ MÀN

Lớp thứ Ba.

HỒI THỨ NHỨT

Bernadette — Bà Millet — Cô Peyret —
Cha sở — Hai tên lính — Bồn đạo.

— — — — —
LÍNH.

Có lệnh trên sai tôi đi bắt cô.

BERNADETTE.

Bắt tôi đi đâu ?

LÍNH.

Bắt đem lên dinh ông quan tuần thành cô phải đi theo tôi.

BÀ MILLET.

Tội gì mà bắt lên dinh.

BÀ ANTONIA.

Chuyện gì mà lệnh trên đòi.

BỒN ĐẠO.

Tội gì mà dẫn đi, nó có trộm cướp của ai mà quan dạy bắt.

LÍNH.

Lệnh trên dạy thì tôi phải vâng, chớ tôi không biết có chuyện gì.

BỒN ĐẠO.

Không đi đâu hết, tội gì vậy.

LÍNH.

Ông quản đòi cô lên dinh ngài, chớ không phải tôi mà rầy rà với tôi (*bộ giận*)

BỒN ĐẠO.

Nếu bắt nhi nữ này mà làm chi thiệt hại cho nó thử coi.

CHA (*ra dấu biểu dừng ngăn trở.*)

Việc đó của các quan dừng ngăn trở.

LÍNH.

Dĩ không, làm quá đâu là ta dẫn vô hang cộp đa, thôi đi mau kéo trề giờ. (*Dẫn vô hỗn đạo theo và nói.*)

BỒN ĐẠO.

Để chúng tôi lên nom theo thử coi họ làm gì cho trinh nữ.

(*Hai tên lính dẫn Bernadette đến nhà ông cò Jacomet.*)

JEANNE.

Bà ấy đi rồi sao ?

BERNADETTE.

Bà biến đi mất, như vô trong bông đá vậy.

MARIE.

Tôi nghe nói sao nó phát sợ..... Có khi sự này sẽ làm hại cho ta, không nên đi ra đây nữa.

BERNADETTE.

Có lẽ nào một Bà hiền lành như vậy mà làm hại ta cho đành ! Chớ chi tôi thấy mặt Bà được một lần nữa.

MARIE.

Bây giờ chị tính ở đây nữa mà đợi Bà ấy sao ? Thôi, chị ôm bó củi đó mà trở về với ta.

BERNADETTE. (*thở ra*)

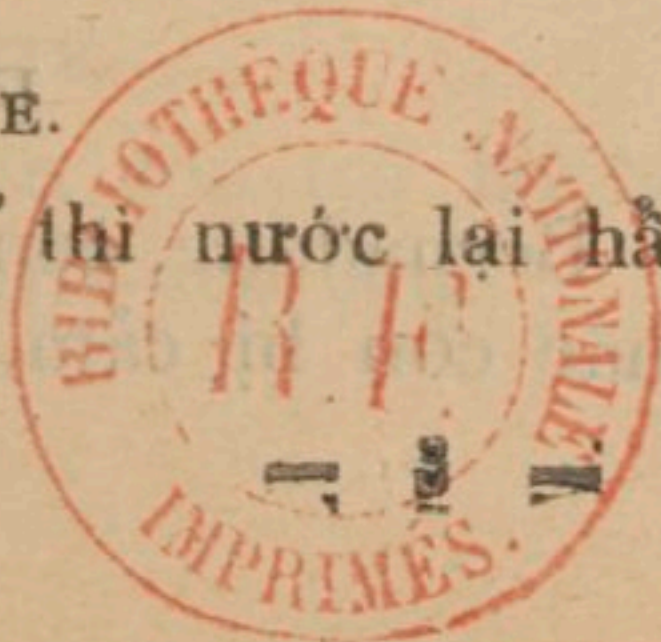
Ừ (*Lượm nhánh cây khô*), Lượm dùm tôi chút.

MARIE.

Hai tay mắc hết đây, tay đâu nữa mà lượm dùm cho chị ! Thôi, chị Jeanne mình đi. (*Marie và Jeanne xách giỏ đi ngang qua kinh.*) Cha lạnh quá !

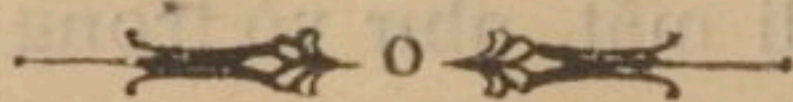
BERNADETTE.

Sao hồi này tôi lội qua thì nước lại hăm hăm ?

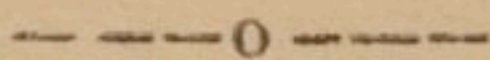
JEANNE.

Nói chơi sao chứ, con này bữa nay điên
sao mà.

HỒI THỨ NĂM

Vai trước, thêm François Soubirous.

FRANÇOIS (bên tay mặt vô.)

Mấy đứa nhỏ làm gì đây ?

MARIE.

Thưa cha, chúng con đi lượm củi.

FRANÇOIS.

Mười hai giờ trưa rồi mà còn ở đây ! Nếu
mẹ bay đờn bay đem củi về đặng nấu cơm thì
là còn gì ? Đi về, mau.

JEANNE.

Thưa cha, đó là tại chị Bernadette đa ! Chỉ
nói chỉ thấy một Bà nào hiện ra với chị, ở
trong bông đá kia.

BERNADETTE. (đi qua kinh)

FRANÇOIS.

Bernadette, con điên khùng mà nói gì vậy,
chắc con bị cảm, nóng lạnh mà nói sảng sốt

đa (*nắm tay nghe mạch*) sao vậy kia mạch chạy như thường ! Trong mình con có sao không con ?

BERNADETTE. (*hắn hỏi*)

Con thưa thật với cha, con có thấy một Bà hiện ra, quả thật như vậy.

FRANÇOIS.

Thôi con đừng nói xàm hoai. Mấy đứa kia cũng vậy, đừng đồn hoảng ra thiên hạ nghe. Bernadette, tao cấm mày không được đi ra đây nữa, nghe không ?

BERNADETTE. (*ngó bông đá hình như tiếc.*)

Dạ !

FRANÇOIS.

Thôi, đi về nhà. (*kéo ra đi hết.*)

— Hát. —

—————o—————

HỒI THỨ SÁU.

Bà Soubirous, Bernadette, Jeanne và Marie.

—————o—————

BERNADETTE.

Lạy mẹ, xin mẹ để cho con trở lại bông đá.... Con tưởng trong trí Bà kêu con.

BÀ SOUBIROUS.

Không con, mẹ không cho con nói đi nói lại về chuyện đó nữa, mẹ không muốn cho con trở lại tại bộng Massabielle. Có khi là ma quỷ mặc lấy hình sáng láng mà hiện ra cho con đó đã.

BERNADETTE.

Không có lẽ đâu mẹ, Bà tốt lành lắm xem như người bởi trời mà xuống. (*Jeanne và Marie vô*)

JEANNE.

Chào bà Xubiru, tôi đến đây mà xin bà cho phép tôi lên bộng đá với Bernadette, đừng coi có Bà hiện ra nữa chẳng.

BÀ SOUBIROUS.

Tao không cho phép nó đi, nè Jeanne, tao sợ lắm hoặc có sự gì rủi ro hiểm nghèo chẳng.

MARIE.

Thưa mẹ không sao đâu, không có cái gì rủi ro đâu, có bề nào thì hai chị em con sẽ bình vực chỉ mà.

BÀ SOUBIROUS.

Cái sự giả trá nó thấy đó, đã làm cho nó bối rối và đau đớn đó thấy không ?

BERNADETTE.

Thưa mẹ, con quyết với mẹ, lần này chắc con sẽ mạnh thật, con không đau nữa đâu.

BÀ SOUBIROUS.

Con nói như vậy hả, nhưng mà nếu con thấy sự gì nữa, ắt con càng bối rối hơn. Ma quỷ là loài xảo quyết lắm, sợ nó làm vòng mà gạt găm chúng con.

JEANNE.

Dầu làm sao mặc lòng, chúng tôi sẽ đem theo một ve nước thánh nhỏ nhỏ, nếu Bà có hiện ra, thì Bernadette sẽ rảy nước thánh làm dấu thánh Giá và chúng tôi sẽ nói rằng « Nếu Bà bối ma quỷ mà đến thì hãy đi cho rảnh ! » Đó chúng tôi sẽ làm vậy có sao mà sợ.

BÀ SOUBIROUS.

Không biết sao bay sòng sòng quyết một đòi đi, thôi đi đi, mà phải đi mau về cho kịp đọc kinh chiều đa. Bernadette, con hãy lấy cái khăn choàng đầu nghe con.

BERNADETTE.

Dạ, thưa mẹ chúng con ra đi (đi ra cả ba)

BÀ SOUBIROUS. (một mình.)

Không biết có chuyện chi hiểm nghèo cho chúng nó chẳng, cho nó đi mà trong lòng bắt

ải ngại hoài. Không biết tại sao mà nó đòi đi lên bông mãi vậy, có giống gì trên bông làm cho nó mê mang mà nó sống sòng quyết một đòi đi với nhau cho được, thôi phú dụng cho Chúa để chúng nó về tới đây coi thì sự ra thế nào.

— — — o — — —

HỒI THỨ BẢY.

Đức Mẹ, — Bernadette — Jeanne — Marie
Soubirous — Marie Hello.

— — — o — — —

BERNADETTE. (*qui gối xuống*)

Bà hiện ra đó ! Bà hiện ra đó !

MARIE HELLO, (*đưa bình nước thánh cho Bernadette.*)

Mau mau rảy nước thánh đi.

BERNADETTE. (*rảy nước thánh và nói rằng :*)

Nếu Bà bởi lệnh Chúa mà đến, thì hãy đến gần chúng tôi ; bằng như.... Bernadette ngừng lại và trở mặt bên các bạn hữu mà nói : Bà không có giận mà lại vui mặt gác đầu mình cười với chúng tôi hết thấy. (*Hết thấy qui gối xuống và Bernadette vô qui sững trí.*)

(MARIE HELLO. (*run sợ*)

Ôi ! hoặc là Bernadette chết chẳng, để tôi đi kêu người ta cứu. (*rán đi, nghe tiếng hát.*)

HỒI THỨ TÁM

Bernadette — Mẹ Nicolau — con gái Nicolau
— Marie Hello — bà Soubiraous.

MẸ NICOLAU.

Chúa ôi ! nó tốt lành là dường nào ?

CON GÁI BÀ NICOLAU.

Nó không thấy chúng tôi, hả mẹ, không
nghe chúng tôi nói nữa ! người ta nói nó chết
đã.

MẸ NICOLAU.

Thôi ta hãy thử đem nó về coi (*kéo Bernadette*) Bernadette, phải trở về con, mẹ con
đợi con kia. (*Bernadette không nhúc nhích
chút nào*) lạ kìa, sao nó cứng như vậy.

MARIE HELLO.

Thiệt chắc nó chết.... Đây người ta nói
chúng tôi làm cớ đã.

MARIE SOUBIROUS.

Chị Bernadette ôi ! em xin chị ngó đây, và
trả lời cho chúng tôi chút.

(*Lần lần Bernadette ngó xuống bỏ xui tay xuống
và ngó hạn hữu cách buồn bực. Mẹ chạy tới giận
dữ và cầm cái cây trong tay hỏi.*)

BÀ SOUBIROUS.

Làm sao hử, Bernadette, con muốn cho cả xứ đều nhạo cười cha mẹ hay sao?... Phải thôi đa, bỏ đi mấy chuyện của Bà tốt làm con thấy đó nghe không. (*Bà mẹ muốn đánh Bernadette.*)

MẸ NICOLAU.

Làm gì vậy bà Xubiru ? Nó làm gì mà bà đánh khảo nó như vậy ? Đó là một thiên thần đa bà. Khi nầy Bà hiện ra thì sắc diện nó đổi ra tốt lành xinh đẹp đều đó in trong trí tôi không khi nào tôi quên được.

MARIE HELLO.

Hồi Bà hiện ra đó mặt mày nó sáng láng tốt lành cũng như thiên thần ở trước mặt Chúa vậy.

BÀ SOUBIROUS.

Đều nầy chúng tôi không biết hư thật thế nào mà dám cả quyết được, e sau ra đều giả trá không lành. Bây giờ con phải đi về cho mau mẹ cấm ngặt từ rày sắp tới không cho phép con lên bộng nữa đa. (*Mẹ con dắc nhau vô.*)

SẮP MÀN

JACONNET.

Vậy em chắc sẽ lên Thiên-đàng hay sao ?

BERNADETTE.

Thật tôi không đáng, song tôi trông cậy lời Chúa hứa ban nước thiên-đàng cho kẻ thờ phượng người.

JACONNET.

Em có thuật cho cha mẹ em hay sự em đã thấy không ?

BERNADETTE.

Thưa có.

JACONNET.

Cha mẹ em nói làm sao ?

BERNADETTE.

Thưa cha mẹ tôi nói, tôi chiêm bao nói bậy và cấm chẳng cho tôi đến đó nữa.

JACONNET. (*cách oai nghi*)

Cấm vậy phải lắm. (*Bernadette thấy Jaco-net trở mặt thì lấy làm lạ.*) Thôi ta cũng khuyên bảo em, đừng để trong lòng chuyện đó làm chi và đừng đi đến đó nữa.

BERNADETTE.

Tôi thấy và nói chuyện với Bà, có lẽ chi mà tôi lằm dặng sao !

(Khi đó ông tuân chép các điều *Bernadette* nói.)

JACONNET.

Các điều này khai thì đã biên ra từng điều kỹ cang, mà nếu bắt dạng điều nào đối thì này phải phạt nặng chẳng tha.

BERNADETTE.

Các điều tôi đã khai có y như vậy, chẳng thêm bớt đối trá chút nào.

JACONNET. (làm bộ oai)

Mày là con lão xược, nếu mày không xưng ngay, ai bày cho mày phỉnh gạt thiên hạ rằng : thấy Bà nọ hiện ra, mày giả dò bắt tỉnh, hồn siêu trăm cách đối trá như vậy : thì tao giải bỏ tù bây giờ.

BERNADETTE. (bằng tỉnh)

Mặc lượng ông thương ghét còn sự thật bao nhiêu, tôi nói bấy nhiêu mà thôi.

(Quan *Jaconnet* trừng trộ, nạt nộ cho *Bernadette* quên đầu đuôi dạng khai bày.)

Mới đây này nói Bà hiện ra nơi động lịch sự cũng bằng con gái quan biện lý phải không ?

BERNADETTE.

Tôi nói, dầu cho các bà sang trọng, các cô con quan, có lịch sự xinh tốt thế nào, ví cũng chẳng bằng.

JACONNET.

Khi này tao hỏi mày : Bà hiện ra tại đâu, mày nói hiện ra tại bông lớn. Tao biên đây rõ ràng có phải không ?

BERNADETTE.

Bẩm ông, tôi nói Bà hiện ra đứng trước cửa bông nhỏ, có bụi hoa hồng rừng mọc đó.

JACONNET.

Mày nói thấy tóc Bà ấy phủ phê cả đầu, như đội lúp vậy có phải chăng ?

BERNADETTE.

Tôi không nói vậy. Tôi nói thấy Bà đội lúp che đầu, tóc lộ ra một ít vậy mà thôi.

JACONNET.

Quả thật mày thấy Bà nịt lưng bằng dây có hoa hồng dính xung quan hử ?

BERNADETTE.

Xin ông miễn phiền, thật quan biên không nhằm như lời tôi khai, vì tôi đã nói rõ ràng rằng : « Tôi thấy dây bà nịt xanh da trời, còn hoa hồng dính trên hai bàn chơn, không phải dính trên dây nịt.

JACONNET. (*nổi nóng*)

Tao nói rồi đã ! việc đâu bỏ đó, mày còn đi ra chỗ đó nữa tao bỏ tù mày và trước khi

mầy ra khỏi nhà tao, mầy phải hứa chắc, không ra bọng đó nữa.

BERNADETTE.

Trình ông, tôi đã hứa cùng Bà hiện ra tại chốn ấy, nên không dám sai lời, còn mỗi khi đến giờ, thì hình như có ai xui giục tôi biểu phải đi vậy.

JACONNET. (*Nghe tiếng gõ cửa, Jac onnet nổi giận.*)

Ai đó, chỗ này cấm không cho ai vô, mà người nào cả gan muốn làm sự gì lạ vậy ?

— — — O — — —

HỒI THỨ BA.

Mấy vai trước — ông Soubiraous.

— — — O — — —

SOUBIROUS. (*bước vô*)

Tôi kiếm và đòi con tôi.

JACONNET.

À, chú là François Soubiraous phải không ?

SOUBIROUS.

Bẩm ông phải.

JACONNET.

Nè chú, phải xem sóc con chú, vì nó làm chuyện quái gở, gạt găm thiên hạ thì có ngày phải đi ngay vô khám đa. Lần này tôi dung thứ cho nó, mà nếu nó còn ra hang đó nữa, thì chớ trách tôi đa.

SOUBIROUS. (sợ)

Ông đã không bằng lòng thì thôi ; vợ chồng tôi sẽ cấm ngặt không cho nó đi nữa, mà nó là đứa dễ dạy, ắt không cãi lời tôi.

JACONNET.

Mặc ý, chú liệu lấy, tôi đã nói cho chú rõ việc tội phước thế nào, mà còn tái phạm, thì chẳng những là con chú có tội mà thôi, song vợ chồng chú cũng bị liên can nữa. Thôi vậy thì chú dắt con chú về đi. (*Hai cha con cúi đầu.*) Bẩm ông tôi về.

(*Hai ông ngồi ngẫm nghĩ. Soubirous dắt con ra ngoài Bernadette nói.*)

BERNADETTE.

Thưa cha, lúc đến giờ đi, thì dường như có ai xui giục, khiến phải đi chẳng phải tự ý con muốn ra đó làm chi.

SOUBIROUS.

Đã biết vậy, mà con phải ép trí đừng đi, cha cấm ngặt ; thuở nay con chưa cãi lời cha mẹ khi nào, bây giờ con không nghe, để tai họa xoang tới cha mẹ sao. (*Cả hai đi vô*)

HỒI THỨ BỐN.

Ông Jacconnet — ông Estrade.

— — — o — — —

ESTRADE.

Lời con nhỏ đó khai thiệt là vững vàng
dạn dĩ.

JACONNET.

Nói lão hăn hỏi. chuyện mị mà nói lâu
thông, cũng lạ, nghĩ mình thua trí một đứa
con nít cũng tức.

ESTRADE.

Lời nói ngay thật, bộ tịch diện mạo phải
hết, không sai một lời, tưởng có lẽ nó thấy
thiệt, chẳng phải chuyện bày đặt đâu.

JACONNET.

Nó trí hoá, rất xảo quyết, tôi trở tráo hết
sức, mà nó cũng không vấp một tiếng, nó học
chuyện lão nằm lòng.

ESTRADE.

Không lẽ, vì tôi thấy cách nó là một đứa
ăn nói chơn chất thật thà, song sợ một điều là
nó có bệnh, tại bệnh nó làm cho con mắt nó
thấy những điều lạ lùng như vậy chẳng. Thôi
bây giờ cũng đã đến giờ, để sau chúng ta hãy
nghịệm xét lại cho chính đính việc này, kéo
nhơn dân tin lầm mà sanh ra đều thiệt hại.

— — — o — — —

HỒI THỨ NĂM

(*Bernadette xin mẹ đem mình đến Cha sở.*)

Bernadette — Mẹ — Dì — và bà Bác.

BERNADETTE.

Xin mẹ đi dùm với con đến nhà cha sở, dặng con trình với ngài về sự Bà hiện ra đã dạy ngài phải lo làm một nhà thờ tại mạch nước mới này.

BÀ SOUBIROUS.

Con ôi ! mẹ không dám dẫu con, vì không biết chuyện hư thật thế nào, lại không biết ý cố sở làm sao.

BERNADETTE.

Thôi dì làm ơn đi dùm với cháu nghe dì.

Dì.

Ồi ! mẹ cháu không đi mà dì đâu có dám.

BERNADETTE.

Vậy thì cháu đi với ai, à có bà bác tôi đây, xin bà chịu phiền đi dùm với cháu chút he.

BÀ BÁC.

Ồi đi đâu thì đi, đi chút với nó để nó theo nó chèo chèo hoài. (*hai người ra đi*)

(*Mẹ và dì ở lại một chút rồi cùng vó.*)

BÀ SOUBIROUS.

Tội nghiệp cho con tôi quá, không biết việc ra thế nào.

Di.

Chi ôi ! chi hãy an lòng trông cậy Chúa, nếu việc này bởi Chúa, thì người sẽ làm cho thành sự và thêm ích lợi cho ta chớ chẳng không đâu. (cả hai vô hết)

— — — 0 — — —

HỒI THỨ SÁU.

Cha-sở — Bernadette.

(Cha sở dạo tưởng kinh, rồi kể Bernadette vào, cha lại bàn viết ngời.)

BERNADETTE.

Lạy mừng cha sức khỏe.

CHA.

Phải mầy là Bernadette chẳng ?

BERNADETTE.

Bầm cha phải.

CHA.

Vậy chớ mầy tới đây chi, có chuyện gì ?

BERNADETTE.

Bầm cha, Bà hiện ra tại động, dạy con đến thưa cha hay : Bà muốn cho cha lo cất nhà thờ tại mạch nước mới.

CHA.

Thiên hạ nói mầy kêu Bà hiện ra tại động là Đức Mẹ, có phải vậy chăng ? Cha sợ con dối giả rằng : thấy Đức Mẹ hiện ra, e sau này con chẳng đặng thấy Đức Mẹ trên trời.

BERNADETTE.

Bầm cha, con chưa hề nói với ai. Bà ấy là Đức Mẹ, song con cứ nói Bà ấy là Bà áo trắng mà thôi, con thấy Bà ấy tợ mặt như Cha ngồi đây vậy. Sớm mai này Bà ấy dạy con đi bầm cha hay. Bà muốn Cha cất nhà thờ tại đó ; có sao con mới dám nói vậy chẳng dám phỉnh cha chút nào.

CHA.

Sao con không hỏi tên cho biết Bà ấy là ai ?

BERNADETTE.

Bầm cha, con có hỏi mà Bà cứ mỉm cười không nói tên.

CHA.

Vốn Đức Bà là Nữ vương thiên đàng, dạy làm nhà thờ mà kính Người thì cha sẵn lòng

cùng vui dạ lắm, như có làm thì phải làm cao lớn xinh tốt cho xứng Mẹ cai các bồn đạo, song không biết Bà ấy là ai mà dạy làm như vậy, không lẽ mà cha phải nghe lời con. (*Cha sờ cùi đầu ngẫm nghĩ một chút.*)

Đến mai Bà có hiện ra, thì con xin Bà làm phép lạ này, là cho cây hoa hồng trở hoa ra lá, đương lúc này mùa đông bông hoa khô héo hết ; thì mới tin thật Bà dạy như vậy là Đức Mẹ Chúa Trời thì cha khởi công làm nhà thờ liền.

BERNADETTE.

Bầm cha con xin vâng, mai con sẽ thưa xin Bà làm như lời cha dạy. Bầm cha nghỉ con về. (*Bernadette ra về, cha còn ở lại*)

CHA SỜ.

Thật là đều khó tính, (*ngẫm nghĩ*) vì chuyện đại sự mà sứ thần rất hèn thì khó liệu lý, cũng không biết có chắc hay là nó nghe và thấy lầm chằng. Nếu phải là Nữ-vương thiên đàng dạy đều ấy, thì xin Người hãy giúp tôi làm thành việc. (*Cha vô*)

LỚP THỨ BỐN.

HỒI THỨ NHỨT

Bernadette với dì là Bernarde — Bà Soubirous
— Bồn đạo — Thầy thuốc — Ông Estrade.

*Có đó hội người ta đã chực sẵn, Bernadette
tới bỗng đá quì gối lấy chuỗi lần ra, trong một
ít phút Bà hiện ra và kêu.*

ĐỨC MẸ.

Bernadette.

*(Đọc Kinh mừng Maria v. v. Đó hội người
ta đọc : Thánh Maria, v. v.)*

BERNADETTE.

Kính mừng Maria....

NGƯỜI THỢ.

Nó thấy.

NHIỀU NGƯỜI KHÁC.

Nó thấy, nó thấy đó. Thiệt hình như một
thiên Thần !... Bộ Bà hiện ra đó đó.

ĐỨC MẸ.

Bernadette,

BERNADETTE.

Lạy Bà có tôi đây.

ĐỨC MẸ.

Tao sẽ nói cùng con một điều kín nhiệm con
hãy hứa cùng tao, chớ học lại cùng ai.

BERNADETTE.

Lạy Bà, tôi hứa chắc chẳng hề nói lại cùng
ai hết. (*Đức Mẹ nói nhỏ không ai nghe.*)

DI BERNARDE.

Bernadette hình nó như chẳng còn ở dưới
đất nữa, xem ra tuồng như nó đã bay lên trời
rồi.

BÀ SOUBIROUS.

Lạy Chúa xin chớ bắt lấy con tôi. Cui kia,
sắc mặt nó ra tốt lành lạ thường, như một
Thiên thần quì đó, hình dung tốt đẹp biết
chừng nào.

THẦY THUỐC.

Thiệt là sự lạ phi thường, tôi tin chắc có vì
thiên Nữ ở trước mặt nó, nên tuy nó quì đó
mà hồn đã đi mất.

ESTRADE.

Ông tưởng sao, về sự con này ngất trí vậy?

THẦY THUỐC.

Tôi không lẽ cắt nghĩa đặng.

BERNADETTE.

Lạy Bà, nếu Bà bởi Đức Chúa Trời mà đến,
xin Bà hãy nói cho tôi biết Bà ước ao sự gì?
(*Đức Mẹ cười*) Bằng không, Bà hãy ra khỏi
đây.

BÀ SOUBIROUS.

Chị con nói đó hả ?

MARIE.

Thấy miệng nhóp nhép mà không nghe
nói gì.

DÂN SỰ.

Chúng tôi cũng không nghe gì.

BERNADETTE. (*cứ lần hột*)

Bây giờ cầu cho chúng tôi là kẻ có tội đến
khi chết lại cầu giữ. Amen.

ĐỨC MẸ.

Con hãy cầu nguyện cho kẻ có tội.

BERNADETTE.

Lạy Bà, con vâng.

COLPORTEUR

Nó khóc đó.

DÂN SỰ.

Thiệt nó khóc kia, sao vậy ?

NGƯỜI THỢ.

Nó tái xanh the, cha ! tôi sợ nó chết quá.

BÀ SOUBIROUS.

Lạy Chúa, xin Chúa hãy thương xót con
tôi. (*Đức Mẹ ngó cách nhơn lành*)

BERNADETTE. (*lần hột*)

Bây giờ cầu... Amen.

ĐỨC MẸ.

Con hãy đi đến suối mà ăn cỏ uống nước
và rửa mặt nơi ấy.

BERNADETTE.

*Chỗi dậy đưa cây đèn cho em nó, và đi tới
kính Gave, và đi và ngó Đức Mẹ. Đức Mẹ làm
dấu và lấy tay mặt chỉ phía bên tay trái bông.
Tao không biểu uống nước ngoài sông, song
uống nước tại suối đây. Bernadette đi đến
đó. Người ta chen lấn vô coi. Bernadette qui
xuống lấy tay moi đất.*

MỘT NGƯỜI CHĂN CHIÈN.

Nó làm gì đó vậy ?

COLPORTEUR.

Nó lấy tay mà moi đất.

DÂN SỰ.

Moi đất mà làm gì kia ?

COLPORTEUR.

Nước phun lên đó, nó đục ngừ hê.

BERNADETTE. (*bùm lên uống và rửa mặt một chút.*)

THẦY THUỐC.

Nó uống nước bùn sao, Chúa ôi ! tôi sợ nó đau quá.

(*Đức Mẹ làm dấu. Trinh-Nữ chỗi dậy, trở về chỗ cũ mà con mắt hằng chăm xem Đức Mẹ. Bà mẹ lau mặt cho Bernadette rồi Bernadette quì gối xuống.*)

ĐỨC MẸ. (*cách oai nghiêm*)

Hãy làm việc đền tội. (3 lần)

BERNADETTE. (*buồn*)

Làm việc đền tội.

ĐỨC MẸ.

Con hãy đi gối tới đây và hôn đất mà cầu nguyện cho kẻ có tội.

BERNADETTE.

Lạy Bà, con vâng. (*Bernadette chấp tay và để chuỗi lần hạt trong tay rồi bò lần 'tới và đi và hôn đất.*)

CHẮN CHIÊN.

Nó làm gì nữa đó ? Nó hôn đất nữa.

(*Người ta dôn dục, linh sắp đặt người ta lại.*)

BERNADETTE. (*cứ đi tới*)

Làm việc đền tội.

ĐOÀN DÂN. (*lập lại*)

Làm việc đền tội. (2 lần)

BERNADETTE. (*qui gổi rồi đứng dậy
ngó Đức Mẹ.*)

ĐỨC MẸ.

Con hãy làm dấu biểu chúng nó hôn đất
nữa.

BERNADETTE. (*xây lại lấy tay để
trên miệng và làm dấu hôn đất*)

DÂN SỰ.

Nó muốn nói cái gì ?

NGƯỜI THỢ.

Trình nữ biểu hôn đất. (*Có ít người cúi
xuống hôn đất.*)

BERNADETTE.

Hãy làm việc đền tội (2 lần)

(*Đoàn dân qui gổi xuống hết và hôn đất.*)

COLPORTEUR. (*dòm*)

Coi nước chảy ngang đây.

ARAVANT.

Thiệt là cái mạch nó đào hồi nãy đó.

ĐOÀN DÂN.

Ô, thiệt cái suối lạ lùng. (*Người ta đưa
cho Bernadette cầm cây đèn cháy lụn xuống
tay mà không hay.*)

THẦY THUỐC.

Nè coi bà, thiệt là lạ lùng ; cái tay con nhỏ
này để trên ngọn đèn đã hơn một khắc đồng
hồ, coi bộ nó không biết nóng.

BERNADETTE.

Lạy Bà, Bà muốn cho tôi làm đi gì nữa cho đẹp lòng Bà.

ĐỨC MẸ.

Bây giờ con hãy đi nói với cha sở một lần nữa, xin ngài cất một cái nhà thờ tại đây. Tao muốn thấy đô hội người ta đến nơi này.

BERNADETTE.

Lạy Bà, tôi đã đến trình cha sở rồi, mà ngài muốn biết Bà là ai, và dạy tôi phải xin Bà tỏ ra một phép lạ là làm cho cây tường vi dưới chơn Bà trổ bông lúc này, thì các thầy cả mới tin, vì không lẽ tin lời tôi là đứa con nít.

(Đức Bà mỉm cười và không trả lời gì. Bernadette cứ lần lượt rồi Bà biến đi, Bernadette đứng dậy cầm đèn trở về đi với mẹ và dì.)

Dì BERNADETTE.

Sao hôm nay con buồn dữ vậy ? Bà nói gì với con đó ?

BERNADETTE.

Bà biểu tôi đi tới nhà cha sở một lần nữa mà thưa sự Bà đã dạy tôi, bây giờ tôi không dám vào nhà cha sở nữa.

Dì BERNADETTE.

Con sợ cha sở lắm sao ? Cha thiệt là hơn từ lắm mà.

BERNADETTE.

Thật cho hiền lành lắm, mà tôi sợ cha hơn ông quan trấn ã, chắc phen này cha làm nghiêm hơn bữa trước nữa a.

DI BERNADETTE.

Cách thế nào con cũng phải đi trình cho cha, nếu con không chịu đi e Bà chẳng bằng lòng.

BERNADETTE. (*nắm tay dì nó*)

Di ôi, thiệt vậy, phải chi đi biết được ắt dì sẽ vui lòng mà đi lại nhà cha sở với cháu.

DI BERNADETTE.

Được lắm, mà dì nói cho cháu, cháu sẽ nói chuyện với cha một mình mà thôi, chớ dì không biết gì mà nói ã.

BERNADETTE.

Không sao, miễn là dì đi cho có bạn với cháu, cho cháu bớt sợ, để cháu nói một mình cháu.

MẸ BERNADETTE.

Thôi thì hai dì cháu đi mau về. (*vô hết*)

HỒI THỨ HAI.

Luy — Giuse — Marie, con
của Luy và Thầy thuốc.

— — — 0 — — —

GIUSE.

Chào anh Luy, con mắt anh sao, bữa nay
bớt không ?

LUY.

Không thấy bớt, mà coi bộ càng ngày nó
mờ thêm, ông thầy nói con mắt tôi đây không
lẽ mà trông lạnh, ông cho thuốc bớt nhức cho
dễ chịu mà thôi, chớ không lẽ thấy đang
được... Ồi ! buồn quá đi em, phần anh bây giờ
làm gì mà tư trợ việc tề gia.

GIUSE.

Anh hai ơi ! anh đừng ngã lòng, em nghe
đồn mạch nước mới trên bụng có phép linh
chữa đã các chứng bệnh bất trị, vậy anh biểu
ai múc đem về thử chút coi, hoạ may nhờ
Chúa giúp anh đừng lạnh chảng.

LUY.

Em nói vậy cũng phải, để anh biểu Marie
nó đi múc về xúc thử (*kêu con*) Marie.

MARIE.

Dạ, (*chạy ra*) thưa cha kêu con ; uả ! chào
chú ba xưa rày lâu chú không ghé thăm cha

cháu, cha cháu buồn quá đi, con mắt sao không thấy bớt, càng ngày càng thêm.

GIUSE.

Thôi cháu chịu khó đi lên động, chỗ mạch nước mới, nghe thiên hạ đồn nói linh lắm, cháu múc cho anh hai xúc thử coi có lẽ Chúa còn thương xót đến phận cơ cực của cha cháu chăng ?

LUY.

Marie, thôi con mau mau đi múc nước đó đem về cho cha, như Bà hiện ra đó thiệt là Đức Bà mà Người muốn làm phép lạ thì con mắt cha sẽ đặng lành.

MARIE.

Thưa cha để con đi tức thì bây giờ (*ra đi*)

GIUSE.

Chớ thuốc của thầy danh sư đó anh xúc xura rày không bớt chút nào sao ?

LUY.

Thầy nói con mắt này không thể lành đặng, cho thuốc bớt nhứt đề chịu mà thôi, chớ sự thấy tỏ như thuở trước thì không trông.

GIUSE.

Thiệt sự rủi ro đâu mà xảy đến cho anh không dè, anh mang tật cũng là gần hai mươi năm trời. Sự rủi ro này có lẽ cũng là ý nhiệm

Chúa khiến sao đây cho sáng danh Người và thêm phần ích lợi cho chúng ta ; nếu phải là Đức Mẹ Chúa trời đã hiện đến nơi thấp hèn này mà tuôn xuống mọi phước lành cho chúng tôi, thì xin Người hãy tỏ ra Người là Mẹ hơn lành hay cứu người khốn bức, dầu con tội lỗi chẳng đáng, song xin Mẹ lòng lành hãy đoái đến sự cơ cực con mà cho con lành đã tận nguyên, hầu cho sáng danh Chúa và Đức Mẹ.
(*Marie về.*)

MARIE.

Thưa cha, con đem nước về đây, mà sao đục quá như bùn lỏng vậy.

LUY.

Không sao, đưa đây cho cha (*qui gởi đọc kinh thầm, rồi lấy nước xức con mắt một chút... rồi la lớn tiếng và run rẩy cả mình.*)

Ôi, thiệt là sự lạ : tôi thấy được rồi mà chưa tỏ (*lấy nước thoa...*) Lạy Chúa, xin Chúa hãy làm cho sáng danh Chúa và danh Đức Mẹ.... Bây giờ thấy rõ hơn.

MARIE.

Cha xức thêm nữa coi.

LUY. (*xức thêm*)

Bây giờ cha thấy rõ ràng không còn lờ mờ nữa. (*Thầy thuốc vô*) Chào ông sức khỏe, tôi mạnh rồi.

THẦY THUỐC.

Có lẽ nào mà mạnh được, vì bệnh chủ tại chỗ gốc mà hư ra, không cứu đặng, thuốc tôi để uống đỡ, chờ có lành đặng đâu.

LUY.

Bẩm ông, không phải thuốc ông làm cho tôi mạnh, vốn thiệt nhờ nước trong hang đá chỗ Bà hiện ra, cứu tôi đây. (*thầy trề môi, lắc đầu*)

THẦY.

Bernadette biến sắc, đổi diện mạo, là sự có rõ ràng, mắt tôi thấy và xét kỹ cang, còn như giọt nước khi không chảy ra, mà nay làm cho cơn bệnh lành đã, thì là chuyện phi lý.

(*Miệng nói tay rút cuốn sổ, lấy viết chì viết ít chữ, rồi lấy tay bịt con mắt sáng, đưa miếng giấy bên con mắt tối biểu Luy đọc, và nói :*) như chú đọc đặng thì tôi chịu tin.

LUY. (*cầm giấy coi rồi đọc lớn tiếng*)

Con mắt Luy đau nội chương chẳng khi nào lành đặng.

THẦY.

Ô, thiệt là sự lạ ! chữ tôi viết lu lăm mà sao chú thấy được, lạ thiệt, tôi từ chối không đặng dấu mich lòng bạn hữu tôi, dấu trái ý tôi mặc lòng, chuyện này lạ quá trí khôn tôi, hiểu không ra, tôi phải chịu phép.

LUY.

Bây giờ tôi tin thật sự lạ này là bởi Đức Bà đã làm cho tôi, vậy xin thầy và em Giuse hãy hiệp với tôi đi lên động chỗ mạch nước mới đó mà cảm ơn Đức Bà vì người đã làm ơn trọng này cho tôi.

— O —

HỒI THỨ BA.

Đức Mẹ — Bernadette — Dân sự.

— O —

Tại bông đá ngày 25 Mars. Đoàn dân đã đến tại bông rồi. Bernadette tới. Đức Bà hiện ra sáng láng. Bernadette diện mạo đổi ra xinh tốt quí gối xuống kính chào Đức Bà.

BERNADETTE.

Lạy Bà, Bà đợi tôi, xin Bà tha tội cho tôi vì tôi tới trễ.

ĐỨC BÀ. (*mỉn cười*)

(*Bernadette lấy chuỗi lần hạt. Đang lúc đó có dòn hát bài kinh Đức Mẹ.*)

BERNADETTE.

Lạy Bà rất tốt lành, xin hãy đoái thương cho tôi biết Bà là ai? Bà tên gì? (*Đức Mẹ cười*)

BERNADETTE.

Lạy Bà rất tốt lành, xin Bà cho tôi biết, Bà là ai, Bà tên gì ?

ĐỨC MẸ.

Cũng không nói, mà tỏ hình sáng láng vui vẻ hơn trước nữa.

BERNADETTE.

Lạy Bà rất tốt lành, dầu tôi chẳng đáng song xin Bà thương xót tôi cho tôi biết Bà là ai, Bà tên gì ?

ĐỨC MẸ.

Mở hai tay ra, hai cánh tay xui xuống đất như chỉ tay dầy ơn phước, rồi giơ lên trời đoạn chấp tay lại cách sột sắng ngó lên trời cao hình hỉ hoan, cất tiếng phán rằng : Ta là đấng chẳng hề mắc tội tổ tông. (Nói dứt lời bèn biến mất.)

— o —

CHUNG.

